

Câu Chuyện Linh Hồn Nhỏ Và Mặt Trời.

Một lần vào không thời nào cả, có một linh hồn nhỏ nói với Chúa, “Con biết con là ai”.

Và Chúa nói, “Thật tuyệt vời! Thế con là ai?”

Linh hồn nhỏ hô to lên, “Con là Ánh sáng!”

Chúa nở nụ cười thật rạng rỡ. “Đúng vậy!” Chúa tuyên bố. “Con là Ánh sáng”.

Linh hồn nhỏ thấy rất hạnh phúc, vì nó đã nhận ra điều mà tất cả các linh hồn trong Vương quốc ở đó để mà nhận ra.

“Oa,” Linh hồn nhỏ nói, “điều này thật sự là tuyệt nha!”

Nhưng rồi, biết rằng nó là ai cũng vẫn chưa đủ. Linh hồn nhỏ cảm thấy bên trong mình xáo trộn, và giờ lại muốn làm kẻ mà nó biết nó là. Và vì thế Linh hồn nhỏ quay trở lại gặp Chúa (đây không phải là ý tồi đối với tất cả những linh hồn muốn làm kẻ mà chúng thực sự là) và nói, “Chúa ơi! Giờ đây con biết con là ai, thế nếu con muốn là nó thì có được không?”

Và Chúa nói, “Ý của con là con muốn làm kẻ mà con thực sự là ư?”

“Thì,” Linh hồn nhỏ đáp lại, “biết mình là ai là một chuyện, còn thực sự là nó lại là một chuyện hoàn toàn khác. Con muốn cảm nhận sẽ như thế nào khi là Ánh sáng!”

“Nhưng mà con đã là Ánh sáng rồi cơ mà,” Chúa nhắc lại, và lại cười.

“Vâng, nhưng mà con muốn thấy như thế thì sẽ cảm thấy như thế nào cơ!” Linh hồn nhỏ kêu lên.

“Ừ,” Chúa cười thâm nói, “Ta cho rằng ta phải biết chuyện này mới phải. Con vẫn luôn là một linh hồn thích phiêu lưu.”

Và rồi về mặt của Chúa thay đổi. “Chỉ có một điều là...”

“Cái gì cơ ạ?” Linh hồn nhỏ hỏi.

“Thì, chẳng có cái gì khác ngoài Ánh sáng. Con thấy đấy, ta tạo ra không gì ngoài cái mà con là; và vì thế, không có cách dễ dàng nào để con trải nghiệm bản thân như Con thực sự là, bởi chẳng có gì mà không phải là con.”

“Hả?” Linh hồn nhỏ thốt lên, giờ trông nó có chút bối rối.

“Hãy nghĩ theo cách này nhé,” Chúa nói. “Con như một ngọn nến trong Mặt trời. Ôi, con yên ổn ở đó. Cùng với hàng triệu, hàng muôn ức những ngọn nến khác làm nên Mặt trời. Và Mặt trời sẽ không phải là Mặt trời nếu không có con. Không, nó sẽ là một mặt trời khác khi không có một trong những ngọn nến của nó... và đó sẽ không phải là Mặt trời này tí nào; bởi nó sẽ không sáng bằng. Thế nhưng, làm thế nào để biết bản thân con là Ánh sáng khi con đang ở giữa Ánh sáng – đây là câu hỏi.”

“Vâng,” Linh hồn nhỏ ngước mặt lên, “Ngài là Chúa cơ mà. Hãy nghĩ ra một cái gì đó!”

Một lần nữa Chúa lại mỉm cười. “Ta đã từng nghĩ ra rồi,” Chúa bảo. “Do con không thể nhìn thấy bản thân là Ánh sáng khi con đang ở trong Ánh sáng, chúng ta sẽ cho bao quanh con bằng bóng tối.”

“Bóng tối là cái gì ạ?” Linh hồn nhỏ hỏi.

Chúa trả lời, “Nó là cái mà không phải là con.”

“Thế con sẽ thấy sợ bóng tối chứ?” Linh hồn nhỏ kêu lên.

“Chỉ khi con chọn như thế,” Chúa trả lời. “Chẳng có gì, thực sự là chẳng có gì để sợ cả, trừ phi con quyết định là có cái để sợ. Con thấy đấy, chúng ta đang bịa ra tất cả. Chúng ta đang giả vờ mà.”

“Ồ,” Linh hồn nhỏ thốt ra, và thấy thoải mái ngay rồi.

Rồi Chúa giải thích rằng, để có thể trải nghiệm bất cứ một cái gì, điều hoàn toàn trái ngược với nó sẽ xuất hiện. “Đấy là một món quà tặng tuyệt vời,” Chúa nói, “bởi vì nếu không có điều đó, con sẽ không thể biết bất cứ điều gì là như thế nào. Con sẽ không thể biết Ấm áp mà không có Lạnh lẽo, Trên mà không có Dưới, Nhanh mà không có Chậm. Con sẽ không thể biết Bên Trái và không có Bên Phải, Đây mà không có Đó, Bây giờ mà không có Lúc đó.”

“Và vì thế,” Chúa kết luận, “khi con được bao quanh bởi bóng tối, đừng có vung nắm đấm và cao giọng và nguyên rủa bóng tối. Thay vào đó hãy là Ánh sáng chiếu vào bóng tối, và đừng nổi khùng với nó. Khi đó con sẽ biết Con thực sự là ai, và tất cả những kẻ khác sẽ biết nữa. Hãy để cho Ánh sáng của con tỏa sáng sao cho ai ai cũng biết con đặc biệt như thế nào!”

“Ý của Ngài là để cho kẻ khác thấy mình đặc biệt ra sao thì không vấn đề gì phải không ạ?” Linh hồn nhỏ hỏi.

“Tất nhiên rồi!” Chúa cười thầm. “Rất là được ấy chứ! Nhưng hãy nhớ là, ‘đặc biệt’ không có nghĩa là ‘tốt hơn’. Ai ai cũng đặc biệt, mỗi người theo cách riêng của họ! Thế nhưng rất nhiều người đã quên mất điều đó. Họ sẽ thấy thoải mái với việc họ là đặc biệt chỉ khi con thấy mình thoải mái với việc con là đặc biệt.”

“Oa,” Linh hồn nhỏ nói, nhảy nhót tưng tưng và cười sung sướng. “Con có thể đặc biệt như là con muốn rồi!”

“Phải, và con có thể bắt đầu ngay từ bây giờ,” Chúa nói, Ngài cũng đang nhảy múa và cười vang cùng với Linh hồn nhỏ.

“Con muốn đặc biệt như thế nào nào?”

“Đặc biệt như thế nào á?” Linh hồn nhỏ nhắc lại. “Con không hiểu.”

“Thì,” Chúa giải thích, “là Ánh sáng chính là đặc biệt, và là đặc biệt thì có rất nhiều khía cạnh của nó. Tốt bụng là đặc biệt. Dịu dàng là đặc biệt. Sáng tạo là đặc biệt. Kiên nhẫn là đặc biệt. Con có nghĩ ra cách nào khác để là đặc biệt không?”

Linh hồn nhỏ ngồi im lặng một lúc. “Con có thể nghĩ ra thật nhiều cách để là đặc biệt!” Linh hồn nhỏ sau đó tuyên bố. “Giúp đỡ là đặc biệt. Chia sẻ là đặc biệt. Thân thiện là đặc biệt. Quan tâm tới người khác là đặc biệt!”

“Đúng,” Chúa đồng tình, “và con có thể là tất cả những điều này, hoặc bất cứ một phần đặc biệt nào mà con mong muốn, vào bất cứ lúc nào. Là Ánh sáng có nghĩa là như thế đấy.”

“Con biết mình muốn là cái gì rồi, con biết mình muốn là cái gì rồi!” Linh hồn nhỏ thông báo với sự phấn khích tột độ. “Con muốn là phần đặc biệt được gọi là ‘tha thứ’. Tha thứ chẳng phải là đặc biệt hay sao?”

“Ồ, có chứ,” Chúa khẳng định với Linh hồn nhỏ. “Thế là rất đặc biệt.”

“Được rồi,” Linh hồn nhỏ nói. “Đấy là điều mà con muốn mình là. Con muốn tha thứ. Con muốn trải nghiệm bản thân như thế.”

“Tốt,” Chúa nói, “nhưng có một điều mà con phải biết.”

Giờ thì Linh hồn nhỏ có chút mất kiên nhẫn. Luôn luôn có vẻ như phải có một sự phức tạp nào đó.

“Là gì thế ạ?” Linh hồn nhỏ thở dài.

“Không có ai để mà tha thứ cả.”

“Không có ai á?” Linh hồn nhỏ khó mà có thể tin được vào điều Chúa vừa nói.

“Không có ai cả!” Chúa nhắc lại. “Mọi thứ ta đã tạo ra là hoàn hảo. Không có lấy một linh hồn nào trong tất cả sự sáng tạo của ta lại kém hoàn hảo hơn con. Nhìn quanh con xem.”

Đó là lúc Linh hồn nhỏ nhận ra có một đám đông đã tụ hợp lại. Các linh hồn đã tới từ những nơi xa xôi rộng khắp – từ tất cả các nơi trên Vương quốc – vì có lời lan truyền đi rằng Linh hồn nhỏ đang có cuộc trò chuyện phi thường này với Chúa, và tất cả mọi người đều muốn nghe hai người bọn họ đang nói gì. Nhìn vào vô số những linh hồn khác tụ hợp lại đó, Linh hồn nhỏ buộc phải đồng tình. Không ai trông có vẻ gì kém tuyệt vời hơn, kém hùng tráng hơn, hay kém hoàn hảo hơn bản thân Linh hồn nhỏ cả. Thật là tuyệt vời những linh hồn tụ tập xung quanh, và Ánh sáng của họ mới sáng rỡ làm sao, đến nỗi Linh hồn nhỏ khó có thể nhìn thẳng lâu vào họ.

“Vậy thì, ai, là người để con tha thứ đây?” Chúa hỏi.

“Ôi chao, chuyện này sẽ không còn thú vị tí nào!” Linh hồn nhỏ cầu nhàu. “Con muốn trải nghiệm bản thân như là Người tha thứ. Con muốn biết phần đặc biệt đó cảm thấy như thế nào.”

Và Linh hồn nhỏ đã biết được rằng cảm thấy buồn bã phải là như thế nào. Nhưng rồi một Linh hồn thân thiện bước lên trước đám đông.

“Đừng có lo, Linh hồn nhỏ,” Linh hồn thân thiện nói, “Mình sẽ giúp cậu.”

“Cậu sẽ ư?” Linh hồn nhỏ sáng bừng lên. “Nhưng cậu có thể làm gì đây?”

“Sao chứ, mình có thể cho cậu một ai đó để tha thứ mà!”

“Cậu có thể á?”

“Nhất định rồi!” Linh hồn thân thiện nhỏ nhẹ. “Mình có thể đến trong cuộc đời tiếp theo của cậu và làm điều gì đó để cậu tha thứ.”

“Nhưng tại sao? Tại sao cậu lại làm điều đó?” Linh hồn nhỏ hỏi. “Cậu, một hiện thể với sự hoàn hảo nhường ấy! Cậu, kẻ rung động với một tốc độ có thể tạo ra một Ánh sáng rực rỡ nhường ấy, mà mình khó có thể nhìn lâu được! Điều gì có thể khiến cậu muốn làm chậm lại sự rung động của mình tới một tốc độ mà Ánh sáng rực rỡ của cậu sẽ trở nên tối và đậm đặc? Điều gì có thể khiến cho cậu – kẻ rất nhẹ nhàng nên có thể nhảy múa trên những vì sao và dịch chuyển khắp Vương quốc với tốc độ của ý nghĩ – lại đến với cuộc đời mình và khiến cho bản thân nặng nề đến mức cậu có thể làm điều tồi tệ này?”

“Đơn giản thôi.” Linh hồn thân thiện nói. “Mình sẽ làm điều đó là bởi vì mình yêu cậu.”

Linh hồn nhỏ có vẻ ngạc nhiên trước câu trả lời.

“Đừng có ngạc nhiên như thế chứ,” Linh hồn thân thiện nói, “cậu cũng đã làm như thế cho mình. Cậu không nhớ sao? Ôi, chúng ta đã nhảy múa cùng nhau, cậu và mình, nhiều lần rồi. Qua muôn ức thời gian, qua tất cả các thời đại, chúng ta đã nhảy múa. Qua mọi thời gian ở nhiều nơi chốn chúng ta đã chơi đùa cùng nhau. Chỉ là cậu không nhớ ra thôi.”

“Cả hai chúng ta đã từng là Tất cả mọi thứ. Chúng ta đã là Trên và Dưới, Trái và Phải. Chúng ta đã là Đây và Đó, Lúc này và lúc khác. Chúng ta đã là giống đực và giống cái, điều tốt và điều xấu; cả hai chúng ta đều đã là nạn nhân và kẻ thủ ác.”

“Thế là chúng ta đã đến cùng nhau, cậu và mình, rất nhiều lần trước đây: mỗi người mang đến cho người kia đúng cái cơ hội hoàn hảo để Hiện thị và Trải nghiệm Kẻ mà chúng ta thực sự là. Và vì thế,” Linh hồn thân thiện giải thích tiếp, “Mình sẽ đến vào cuộc đời tiếp theo của cậu và lần này sẽ làm ‘kẻ xấu’. Mình sẽ làm chuyện gì đó thực sự khủng khiếp, và rồi cậu có thể trải nghiệm bản thân như Kẻ tha thứ.”

“Nhưng mà cậu sẽ làm gì chứ?” Linh hồn nhỏ hỏi, có một chút lo lắng, “mà kinh khủng đến thế?”

“Ồ,” Linh hồn thân thiện đáp lời với một cái nháy mắt, “chúng ta sẽ nghĩ ra một cái gì đó.”

Rồi Linh hồn thân thiện dường như chuyển sang nghiêm túc, và nói với giọng bình lặng, “Cậu nói đúng về một điều, cậu biết đấy.”

“Điều gì cơ?” Linh hồn nhỏ thật muốn biết.

“Mình sẽ phải làm chậm lại rung động của mình và trở nên rất nặng nề để có thể làm điều không có gì hay ho này. Mình sẽ phải giả vờ là một cái gì đó rất không giống với bản thân mình. Và vì thế, mình không có gì ngoài một chuyện muốn yêu cầu cậu đáp trả lại.”

“Ồ, bất cứ điều gì, bất cứ điều gì cũng được!” Linh hồn nhỏ kêu lên, và bắt đầu nhảy múa hát ca, “Mình sẽ là sự tha thứ, mình sẽ là sự tha thứ!”

Rồi Linh hồn nhỏ thấy Linh hồn thân thiện vẫn rất lặng im.

“Chuyện gì vậy? Linh hồn nhỏ hỏi. “Mình có thể làm gì cho cậu? Cậu thật là một thiên thần mới chịu làm

việc này vì mình!”

“Tất nhiên Linh hồn thân thiện này là một thiên thần!” Chúa ngắt lời. “Tất cả đều là thiên thần! Hãy luôn nhớ rằng: Ta đã luôn phái đến cho con không ai khác ngoài những thiên thần.”

Và vì thế Linh hồn nhỏ muốn hơn lúc nào hết đáp ứng yêu cầu của Linh hồn thân thiện. “Mình có thể làm được gì cho cậu?” Linh hồn nhỏ hỏi lại lần nữa.

“Vào thời khắc mà mình đánh đập cậu, hành hạ cậu,” Linh hồn thân thiện đáp lời, “vào thời khắc mà mình làm điều tồi tệ xấu xa nhất với cậu mà cậu có thể tưởng tượng ra được – trong chính khoảnh khắc ấy...”

“Thì sao cơ?” Linh hồn nhỏ ngắt lời, “thì sao cơ...?” “Hãy nhớ Mình thực sự là ai.”

“Ồ, mình sẽ nhớ!” Linh hồn nhỏ kêu lên, “Mình xin hứa! Mình sẽ luôn luôn nhớ cậu như mình đang thấy cậu ngay ở đây, ngay lúc này!”

“Thế thì tốt,” Linh hồn thân thiện nói, “bởi vì, cậu thấy đấy, mình sẽ phải giả vờ thật giống, đến mức mình sẽ quên bản thân mình đi. Và nếu cậu không nhớ mình như mình thực sự là, mình sẽ không thể nhớ lại trong một khoảng thời gian rất dài. Và nếu mình quên mất Mình là ai, thậm chí có thể là cậu cũng quên Cậu là ai, và cả hai chúng ta cùng lạc lối. Khi đó chúng ta sẽ cần một linh hồn khác đến cùng và nhắc cho chúng ta Chúng ta là ai.”

“Không, chúng ta sẽ không lạc đâu!” Linh hồn nhỏ hứa thêm lần nữa. “Mình sẽ nhớ cậu! Và mình sẽ cảm ơn cậu vì mang cho mình quà tặng này – cơ hội trải nghiệm bản thân mình như Mình là.”

Và thế là, thỏa thuận đã được lập. Và Linh hồn nhỏ đi tiếp vào một cuộc đời mới, kiếp sống mới, phần khích được là Ánh sáng, rất đặc biệt, và phần khích được là phần đặc biệt được gọi là Sự tha thứ.

Và Linh hồn nhỏ hồi hộp chờ đợi để có thể trải nghiệm bản thân nó như là Sự tha thứ, và để cảm ơn bất cứ linh hồn nào làm cho điều ấy thành có thể. Và vào mọi thời khắc trong cuộc đời mới ấy, cứ khi nào một linh hồn mới xuất hiện, dù cho linh hồn ấy mang tới niềm vui hay nỗi buồn – và đặc biệt khi mang tới nỗi buồn – Linh hồn nhỏ lại nghĩ tới điều mà Chúa đã nói.

“Hãy luôn luôn nhớ rằng,” Chúa mỉm cười, “Ta đã gửi tới cho con không gì khác ngoài những thiên thần.”

- Neale Donald Walsch

Dịch từ: <http://www.sapphyr.net/largegems/littlesoul-thesun.htm>